

σίασε τὸν νεαρὸν Βαρκζαί, ἔλαβε τὰς χεῖρας του καὶ τῷ εἶπε μὲ ὄλην τὴν γεροντικήν του τρυφερότητα :

« Ἀγαπητέ μου φίλε· μοῦ ἐζήτησες τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς μου, τώρα ζητῶ καὶ ἐγὼ τὴν χεῖρά σου διὰ τὴν θυγατέρα μου. Μὴ σπεύσῃς νὰπαντήσῃς. Ἐγὼ δὲν σου ἠρνήθην, ἐλπίζω λοιπὸν ὅτι καὶ σὺ δὲν θὰ μου ἀρνήθῃς. Μείνε ἐδῶ μίαν ἐβδομάδα καὶ ὕστερα ἀπάντησέ μου εἰς ὅ,τι σοῦ προτείνω σήμερον. Καὶ τώρα εὐθυμία καὶ ἄς ὁμιλήσωμεν περὶ ἄλλων πραγμάτων! »

*

Ἡ ἐβδομάς παρήλθε. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ κ. Πέτκη μετῆλθε πᾶν μέσον, ὅπως καταστήσῃ ἀγαπητὴν τὴν Ἰλόνκαν εἰς τὸν Βαρκζαί καὶ τὸν μνηστεύσῃ μετ' αὐτῆς. Τοῖς παρέσχεν ἐπανειλημμένως τὴν εὐκαιρίαν νὰ μείνουν ἐπὶ ὥρας μόνοι οἱ δύο νέοι, καὶ ὁσάκις εὕρισκετο πλησίον των ἔστρεφε πάντοτε τὴν συνομιλίαν ἐπὶ θεμάτων, τὰ ὁποῖα, κατὰ τὴν γνώμην του, θὰ ἐνδιέφερον ἀμφοτέρους. Ὁ νεαρὸς Βαρκζαί ἠγάπα ἐμμανῶς τὴν πολιτικήν· ἡ Ἰλόνκα ἐλάτρευε τὴν ποίησιν, ὁσάκις δὲ τὰ πνεύματά των συνηντῶντο, — τὸ ὁποῖον συνέβαινε καμμίαν φορὰν, — συνηντῶντο εἰς κόσμον ὀνειρώδη, ὅπου βασιλεύει τὸ ἰδανικὸν καὶ ἄρχει ἡ φαντασία. Οὐδέποτε εἰς τὸν νεαρὸν Βαρκζαί ἀπήρσεν ἡ Ἰλόνκα· ἀπεναντίας ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἤρχισε νὰ αἰσθάνεται πρὸς αὐτὴν συμπάθειαν, καὶ τόσῳ μᾶλλον καθ' ὅσον ἡ Ἐρτσα εἶχεν ἀλλοιωθῇ καθολοκληρίαν. Ὁ Βαρκζαί πολὺ σπανίως τὴν ἐβλεπε τώρα καὶ ὁσάκις παρουσιάζετο ἦτο σοβαρὰ καὶ μελαγχολικὴ. Πέπλος ψυχρότητος ἐκάλυπτε τώρα τὸ ὠραῖον προσωπάκι, τὸ ἄλλοτε τόσον εὐθυμον, φαιδρὸν καὶ φιλόγελον.

Εἰς ποῖον ἐξ ὑμῶν δὲν συνέβη πολλάκις νὰ ἐπανεύρῃ μελαγχολικὰς καὶ ἡλλοιομένας τὰς φίλας τῆς παιδικῆς του ἡλικίας, τὰς ὁποίας εἶχεν ἀφήσει τόσον ἀφρόντιδας καὶ χαρωπὰς; . . . καὶ πόσον δὲν ἐδοκίμασε κόπον διὰ νὰ θάψῃ διαπαντός εἰς τὴν μνήμην του τὸ γελαστὸν πρόσωπον;

Ὅχι, ἔτη, ἀλλὰ μία ἡμέρα ἤρκεσε νὰ ἐπιφέρῃ τὴν μεταβολὴν αὐτὴν, ἡ ὁποία δὲν εὔρε τὸν Βαρκζαί ποσῶς προπαρεσκευασμένον.

Χθὲς ἔτι ἐβλεπε παιδίσκην φιλοπαίγμονα, χαριτωμένην μὲ ὄλην τῆς τὴν κατεργαρίαν, ἡ ὁποία ἐξεκαρδίζετο νὰ γελᾷ ἐν ᾧ τὸν παρετῆρει λάθρα. Καὶ σήμερον ὑπῆρχον δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, εἰς τοὺς ὁποίους ἐλαμπεν ὁ γέλως, καὶ τὸ στόμα, τὸ χθὲς ἀκόμη φλυαροῦν, σήμερον ἐστέναζε...

Τὴν καρδίαν τῆς νεαρᾶς κόρης εἶχε καταλάβει φόβος μήπως ὁ Βαρκζαί γίνῃ μνηστὴρ τῆς Ἰλόνκας, ἡ δὲ ἀτυχὴς Ἐρτσα ἠγάπα τὸν νέον μὲ ὄλην τὴν σφοδρότητα τοῦ πρώτου ἔρωτος. Ὡς ἐκ τούτου ἡ φαιδρότης ὤχετο ἀπιοῦσα . . .

(Ἐπεται συνέχεια)

Ο ΦΛΕΒΑΡΗΣ

Κ' ἀπὸ τοὺς ἑνδεκα ἀδελφούς σου,
Ἀγαπημένε μου Φλεβάρη,
Ξεχωριστὰ θὰ σ' ἀγαπῶ.

Μόνο 'στὸ γλέντι ἔχεις τὸ
[νοῦ σου]

Κ' εἶσαι ἀγένειο παληκάρι
Ἀξένοιαστο καὶ χαρωπὸ.

Μόνο γιὰ σέ, γιὰ σέν' ἀλλάζω

Καὶ φαίνοντ' ἐμμορφία γεμάτα
Ὡς καὶ τὰ μούτρα τῆς γρηᾶς·
Σ' ἀποζητοῦν καὶ σέ φωνάζουν
Ποῦ πλημμυρίζεις κάθε στράτα
Μὲ μάσκες τῆς ἀποκρηᾶς.

Ἐσ' εἶσαι ὁ μῆνας ποῦ μεθοῦνε,
Ποῦ μᾶς ἀνάβεις πίσω πάλι
Παληὰ αἰσθήματα σθυστά·
Ὁ μῆνας ποῦ χοροπηδοῦνε
Χίλια ζευγάρια, χίλια κἀλλη,
Ἀταίριαστα καὶ ταιριαστά.

Γιὰ σέ τὸν μῆνα κάθε τρέλας,
Ποῦ μᾶς χορταίνει μὲ φιλιὰ
Καὶ ποῦ ξεχωριστ' ἀγαπῶ·
Γιὰ σέ ποῦ 'στῆς ξανθῆς κοπέλας
Μὲ θερμανεὲς τὴν ἀγκαλιά,
Γράφω τραγοῦδι χαρωπὸ.

Μ. Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η ΨΥΧΑΓΩΓΙΚΗ ΜΕΘΟΔΟΣ

Πολλοὶ τῶν νεωτέρων λογίων ἀγνοοῦσιν ἴσως τὸν τρόπον, καθ' ὃν οἱ διδάσκαλοι ἡρμηνεύουν τοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς κατὰ τὸν βαρὺν τῆς ἀμαθείας χειμῶνα, ὅτε αἱ Πιερίδες, πτοηθεῖσαι ἐκ τῆς κλαγγῆς τῶν ὄπλων τῶν ξένων κατακτητῶν, ἀπέπησαν εἰς τὴν Δύσιν, καὶ μόνον εἰς περιωρισμένους τόπους ἔμεινον λείψανά τινα, ἐν οἷς εὔρον ἄσυχλον ἐλίγιον λατρευτὰ τῶν Μουσῶν τούτων, διδάσκοντες τοὺς πρὸς μάθησιν ὀργῶντας. Κατὰ δὲ τὸν μεσαῖωνα μέχρι τῶν παραμυθῶν τοῦ ἀγῶνος, ἐδιδάσκοντο ἐν τῇ παρὰ τῇ Δημητῶν ἱερᾷ μονῇ τοῦ Φιλοσόφου ἐλληνικὰ μαθήματα, ἀτελῶς μὲν ἀπὸ τοῦ ἔτους 963 μ. Χ. καὶ ἐφεξῆς, τελειότερον δὲ ἀπὸ τοῦ 17ου αἰῶνος καὶ ἐντεῦθεν ἐν Δημητῶν, τῆς ἐρμηνείας γενομένης κατὰ τὴν ψυχολογικὴν λεγομένην μέθοδον, ἥτις ἐμφαίνεται ἐπὶ 50 χειρογράφων, ἅτινα δια-

φυγόντα τὴν ψαλίδαν τῶν ἐπιτετραμμένων τὴν κατασκευὴν πυριτιδοβολῶν, ἀποστελλομένων κατὰ τὰ δύο πρῶτα ἔτη τοῦ πολέμου εἰς πάντα σχεδὸν τὸν ἐλληνικὸν στρατὸν, ἔμειναν ὡς ἱερὰ κειμήλια, σωζόμενα ἐν τῇ ἐνταυθα βιβλιοθήκῃ, ἥτις οὐ μόνον πλεῖστα βιβλία ἐλλήνων συγγραφέων καὶ ποιητῶν προσήνεγκε διὰ τὴν κατασκευὴν ταύτην τῶν φυσικῶν, — χάρτου τότε μὴ ὑπάρχοντος, — ἀλλὰ καὶ πολλὰ πολυτίμα χειρογράφα, ἐν οἷς καὶ πολλὰ περγαμηνά, αἵτινες ψαλιδιζόμεναι εἰς σχῆμα πυριτιδοβολῆς, ἀπερίριπτοντο καθ' ὃν χρόνον οἱ μέλλοντες νὰ σχηματίσῃσι φυσίγγια ἐνδύουν, ὅτι ἦσαν δέρματα. Ὅθεν λαθὼν ἐν τῶν χειρογράφων τούτων, ἐθεώρησα καλὸν νὰ δημοσιεύσω 5-6 στίχους αὐτοῦ, ὅπως γένῃ φανερὸς ὁ τρόπος τῆς τότε διδασκαλίας. Τὴν δὲ ψυχολογικὴν ἐξήγησιν, ὑπάρχουσαν ἀνωθεν ἐκείνης τοῦ καιμένου λέξεως, ἔγραψα κατὰ σειρὰν ἐντὸς παρενθέσεων διὰ τὴν εὐκολίαν τῆς τυπώσεως. Τὸ χειρόγραφον δὲ τοῦτο, πολυσέλιδον τυγχάνον, περιέχει α' τὸν περὶ βασιλείας εἰς τὸν αὐτοκράτορα Ἀρχάδιον τοῦ Συνεσίου λόγον, β' ὁμοίον τοῦ Θεολόγου Γρηγορίου εἰς τὸν ἐξισωτὴν Ἰουλιανὸν καὶ γ' τοῦ ἰδίου ἀγίου τραγωδίαν «Χριστὸς πάσχων». Ἐπειδὴ δὲ προτάσσεται ὁ τοῦ Συνεσίου λόγος, διὰ τοῦτο ἐξ αὐτοῦ θὰ δημοσιεύσω τοὺς 5-6 στίχους.

Τὸ βιβλίον τοῦτο, ὡρεὰ τῶν κληρονομῶν Πολυχρονίου Καρακάλου εἰς τὴν ἐνταυθα βιβλιοθήκην, εἶνε καθαρῶς γεγραμμένον, ὡς καὶ τὰ λοιπά, καὶ φαίνεται, ὅτι ἡ γραφὴ τοῦ καιμένου, τῆς ψυχολογικῆς ἐξηγήσεως καὶ τῶν ἐν τοῖς περισελίδοις συντακτικῶν καὶ κριτικῶν παρατηρήσεων, ἐξ ὧν γέμει τὸ χειρόγραφον, εἶνε τοῦ μακαρίτου διδασκάλου Πολυχρονίου Καρακάλου, μαθητοῦ τότε τοῦ ἐνταυθα σχολείου γενομένου, ἄρχεται δὲ οὕτως·

» αὐψὲς, Ποσειδεῶνος θ' ἱσταμένου ἐν τῇ
» κατὰ Δημητῶν σχολῇ.
» Συνεσίου εἰς τὸν αὐτοκράτορα Ἀρχάδιον
» περὶ βασιλείας.
» Ἄρα (ὁ βασιλεὺς Ἀρχάδιος, τάχα), εἰ μή-
» τις (ἀνίσως, δὲν τινὰς ῥήτωρ ἢ φιλόσοφος)
» ἐκ πόλεως (ἀπὸ πόλιν, πατρίδα, ἐνεγκα-
» μένην) ἦκοι (ἤθελεν ἔλθῃ, ἀφίχθῃ, παρα-
» γένηται εἰς τὴν βασιλείαν σου) μεγάλῃς τε
» (μεγάλῃν, περιώνυμον, ὀνομαστήν, περί-
» ελεπτον) καὶ πλουτούσης (καὶ πλούσιαν,
» εὐτυχισμένην, εὐδαίμονα), καὶ κομίζοι (καὶ
» δὲν ἤθελε κομίζῃ, φέρῃ, ἄγῃ) λόγους (σοὶ
» λόγους πανηγυρικοὺς ἐπαινετικούς) γαῦ-
» ρους τε (ὑπερόχους, ὑπερφάνους, σόβα-
» ρούς, ἐπηρμένους) καὶ χιλιδώντας (καὶ τρυ-
» φηλοῦς, ἡδονικοῦς, ἡδονὴν καὶ εὐφράδειαν
» ἀποστάζοντας τοιοῦτους) οἷους (ὁποῖοι) ῥη-
» τορικὴ (ῥητορικὴ τέχνη) καὶ ποιητικὴ (ποιη-
» τικὴ στιχομυρία) τίχτουσι (γεννῶσι, συνεί-
» ρουσι, συνυφαίνουσι, συμπλέκουσι, κατα-
» σκευάζουσι), πάνδημοι (κοινά, δημοσίοι,
» τετριμμένοι, ἐθαδῆς, συνειθισμένοι τοῖς
» πολλοῖς) τέχνηι (αἰτινὲς εἰσι τέχναι, μέθο-
» δοι, ἐμπειρίαι, ἔξεις) πάνδημα (κοινά, δη-
» μόσια, τετριμμένα) ἔκγονα (καὶ τὰ κυή-
» ματα, γεννήματα, ἀποτελέσματα αὐτῶν)
» τοῦτον, ὅταν (αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, ὁ μὴ ἐν
» πόλει μετὰ τὴν καὶ πλουτούσης ἡκῶν
» καὶ κομίζων λόγους γαῦρους, ὅταν) ἐνθάδε
» (ἐδῶ εἰς τὴν βασιλείαν σου ἤθελεν ἔλθῃ)
» γένηται, (ἀφίχθῃ παραγένηται) δεῖ (πρέπει)